

Konkurs na krótkometrażowy film komórkowy pod hasłem „Chleb i Ojczyzna”

Regulamin konkursu na filmik patriotyczny nagrany telefonem komórkowym

„Chleb i Ojczyzna”

1. Organizatorem konkursu jest Muzeum Przyrody w Drozdowie, Ostrowskie Stowarzyszenie „Ludzie z Pasją”, Podlaski Regionalny Fundusz Filmowy.
2. Konkurs odbywa się pod patronatem honorowym Podlaskiego Kuratora Oświaty, Dyrektora IPN Oddział Białystok, Starosty Łomżyńskiego, Burmistrza Ostrowi Mazowieckiej.
3. Konkurs ma na celu aktywizację twórczą uczniów szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych.
4. Tematyka prac konkursowych została opisana we wprowadzeniu do tematu konkursu (Załącznik nr 1).
5. Filmowa forma prac konkursowych jest dowolna. Może to być np. relacja z wydarzenia szkolnego, lokalnego dotycząca otwarcia wystawy plastycznej, konkursu krasomówczego, apelu, odsłonięcia tablicy pamiątkowej, rezultat ankiety, prezentacja miejsca pamięci czy występ, inscenizacja. Młodzież przy użyciu tych form przekazu ma zaprezentować ich własny pogląd na to czym jest patriotyzm i jaki sposób jego wyrażenia jest jej zdaniem najwłaściwszy.
6. W konkursie mogą brać udział wyłącznie filmiki, do których materiał filmowy został nagrany telefonem komórkowym lub smartfonem. Filmiki można edytować w dostępnych programach do edycji wideo, dodając czołówkę, napisy, zdjęcia, nagrania audio itp. Czas trwania filmu 2 do 5 minut.
7. Filmik powinien zawierać informacje o jego twórcach (imię i nazwisko, klasa, szkoła), które zamieszczone powinny być na końcu nagrania.
8. Filmiki należy przekazywać w formacie wmv, avi, mpeg2, mpeg4 lub mp4 jako pliki nagrane na płytę DVD-ROM do pana Marcina Rydzewskiego na adres Muzeum Przyrody w Drozdowie, ul. Główna 38, 18-421 Piątnica, w terminie do dnia 11 maja 2016 r.
9. Autorzy mogą zgłaszać maksymalnie dwie prace konkursowe.
10. Prace konkursowe mogą być wykonane indywidualnie lub w grupach maksymalnie trzyosobowych.
11. Jury powołane przez organizatorów ocenia zgodność z tematyką konkursu, wartość artystyczną filmiku, przekaz dzieła, pomysłowość i kreatywność twórców, a także ilość pracy włożonej w powstanie dzieła.
12. Ogłoszenie wyników konkursu, wręczenie nagród oraz prezentacja nagrodzonych prac konkursowych nastąpi 14 maja 2016 r. w siedzibie Muzeum Przyrody w Drozdowie. Rozpoczęcie zaplanowano na godzinę 15.00. Szczegółowe informacje o wydarzeniu będą podane na stronie internetowej muzeum-drozdowo.pl.
13. Laureaci pierwszych sześciu miejsc otrzymują atrakcyjne nagrody rzeczowe. Jednocześnie organizator zastrzega sobie prawo nierozstrzygnięcia konkursu lub innego podziału nagród.
14. Przystępując do konkursu uczestnik akceptuje niniejszy regulamin oraz zapewnia, że posiada pełnię praw autorskich do zgłoszonej pracy, nie narusza praw autorskich osób trzecich, nie narusza dóbr osobistych osób, które zostały na nich przedstawione oraz innych dóbr prawnie chronionych.
15. Autor musi uzyskać zgody osób, których wizerunki zostały w dziele umieszczone w formie innej niż grupowa, o czym należy poinformować na końcu filmu.
16. Organizator zastrzega sobie prawo do publikowania filmu przez Muzeum Przyrody w Drozdowie z podaniem nazwiska autora.
17. Nagrane filmy przechodzą na użytek Muzeum Przyrody w Drozdowie. Twórca, zgłaszając dzieło do konkursu wyraża zgodę na jego publikowanie przez Muzeum Przyrody w Drozdowie w mediach elektronicznych w dowolnej formie.
18. Wzięcie udziału w konkursie jest równoznaczne z wyrażeniem zgody na wykorzystywanie danych osobowych uczestnika zgodnie z przepisami Ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.
19. Warunkiem uczestnictwa w konkursie jest złożenie pracy zgodnej z Regulaminem wraz z podpisaną kartą zgłoszenia - własnoręcznie, bądź w przypadku osób niepełnoletnich – przez rodziców lub prawnych opiekunów.
20. Przesłanie karty zgłoszenia uczestnictwa w konkursie oznacza bezwarunkową akceptację Regulaminu Konkursu.

Załącznik nr 1

Wprowadzenie do tematu konkursu

Hasło przewodnie konkursu zaczerpnięto z tytułu książki autorstwa Józefa Lutosławskiego, którą napisał w trakcie przebywania w niewoli bolszewickiej w Moskwie w 1918 r. Wybór treści podyktowały jemu okoliczności ówczesnej sytuacji politycznej, w której centrum wydarzeń znalazł się wspólnie z bratem Marianem (byli czołowymi działaczami Centralnego Komitetu Obywatelskiego). Wykazali się wybitnymi zdolnościami organizatorskimi w niesieniu pomocy wygnańcom polskim, jednocześnie skupiając ich wokół spraw narodowych. Po wybuchu rewolucji październikowej umiejętnym postępowaniem ochraniali przed skutkami agitacji bolszewickiej powierzone ich opiece skupiska Polaków w centralnej Rosji. Działania te były w coraz większej sprzeczności z powołanym przez bolszewików Komisariatem do Spraw Polskich. Zaangażowanie braci Lutosławskich w organizowanie szybkiego powrotu polskich uchodźców przesądziło o ich nagłym aresztowaniu.

Józef Lutosławski – syn i następca właściciela uprzemysłowionego majątku rolnego pod Łomżą wielokrotnie zadawał sobie pytanie dotyczące tego, czym jest Ojczyzna i jakie miejsce w jego życiu zajmuje troska o nią. Silnie związany z nurtem narodowym znany był z zaangażowania w odrodzenie narodowe mieszkańców polskiej wsi. Sam osobiście zorganizował w Łomżyńskim kilka placówek (kółko rolnicze, spółkę mleczarską, sklep spółdzielczy, brał udział w pracach Łomżyńskiego Towarzystwa Rolniczego oraz gminy jako jej pełnomocnik). Późniejszy okres przymusowego pobytu w głębi Rosji w czasie I wojny światowej był rozwinięciem tej działalności. Uwięzienie ograniczyło dalszą pracę. Aresztowany nie poddał się więziennej atmosferze wszechobecnego terroru bolszewickiego i nadal pracował na rzecz zjednoczenia Polaków poprzez pogłębianie świadomości narodowej. Jego wysiłki, z uwagi na pozbawienie wolności, skupiły się na pracy literackiej, którą poświęcił: [...] *przyjaciołom, Których nałóg umysłu więzi w socjalizmie, a serce już przeszło na łono Ojczyzny*. Nie wyraził w niej nienawiści do „polskich komisarzy ludowych”, lecz kierował do nich słowa przestrogi wyjaśniając, co rzeczywiście kryje się za hasłami wyzwolenia narodowego i społecznego Polaków w walce rewolucyjnej proletariatu polskiego o socjalizm. Józef Lutosławski oraz jego brat Marian zginęli zamordowani przez bolszewików 5 IX 1918 r. nie doczekawszy chwili odrodzenia wolnej Polski.

Oceny Józefa Lutosławskiego jeszcze jaskrawiej potwierdziły się w kolejnych latach umacniania się ustroju bolszewickiego. Także Polacy – bolszewicy, ku przestrodze których pisał zginęli w latach 1937-1939 – czerwona rewolucja by trwać potrzebowała coraz więcej nowych ofiar. Autor publikacji pozostawił po sobie wyjątkowe świadectwo życia w służbie narodowi i Ojczyźnie. Jego refleksje nie tylko wyrażają osobiste rozumienie tego czym jest Ojczyzna i naród, są też zachętą dla czytelników do zastanowienia się nad tym tematem. Celowym wydaje się więc zwrócenie uwagi młodzieży na szukanie odpowiedzi na te pytania we współczesnym środowisku społecznym, taki też jest cel niniejszego konkursu. Środki wyrazu (nagranie audio-video) mają ułatwić i uatrakcyjnić formę prezentacji treści. Prezentowany poniżej wybór cytatów ma ukierunkować „młodych dokumentalistów” na problemy, którym warto się przyjrzeć przy przygotowaniu pracy konkursowej.

RÓŻNICE MIĘDZY CHLEBEM A OJCZYZNĄ

Są dwie ziemskie sprawy, które zwykle człowiek bierze bardziej na seryo od wszystkich innych – to praca zarobkowa i służba w wojsku. I w jednej i w drugiej chodzi o życie [...] tu wchodzi w grę utrzymanie życia i rozwój, – tam chodzi o gotowość złożenia go w ofierze. Jest w człowieku pożądanie [...], by żyć nie nadbudową [formą – na pokaz] lecz samym mięszem życia ludzkiego. I tym mięszem życia ludzkiego jest przede wszystkim praca ekonomiczna i wojna. Jedno jest dla chleba drugie dla ojczyzny (J. Lutosławski, *Chleb i ojczyzna*, Drozdowo 2004, wyd. 2, s. 19).

SOCJALIZM A NARODOWOŚĆ

W istocie, w powszechnym pojęciu religia, moralność, sztuka, patryotyzm obraca się w dziedzinie celów życia, rzeczy zasadniczych, najważniejszych, tych które stanowią istotne konieczności wewnętrzne, a praca ekonomiczna, chleb – wszak jest środkiem (Ibidem, s. 31).

[...] narodowość jest to ugrupowanie ludzi, którzy mają zbiorową wolę tworzenia własnego i niezależnego państwa (Ibidem, s. 32).

Narodowość jest przede wszystkim skarbnicą i nieschnącym źródłem natchnień i twórczości. [...] Czy to będzie sztuka, czy to będzie nauka, czy organizacja społeczna, państwowa, czy nawet ekonomiczna, – wtedy będzie dobra, jeśli jaśnieć w niej będzie, jak źródło światła – twórcza myśl. Jeśli nie we wszystkich dziedzinach, to w znacznej ich większości twórcza myśl w człowieku rodzi się z jego narodowości. Nawet w nauce tak często bywa (Ibidem, s. 33).

Człowiek, by tworzyć musi czuć się wolnym. Cały okres po upadku Polski był okresem wyzwania się z niewoli wielkich twórców, którzy we wszystkich dziedzinach chcieli budować gmach wolności (Ibidem, s. 33).

OJCZYŻNA

Filozofowie rozmyślali nad pytaniem, czy dusza, czy nasze ja istnieje „Myślę więc jestem” - odpowiedział sobie jeden z nich. Lecz ja nie znam bardziej przekonującego dowodu *istnienia*, jak miłość; dla mnie zagadka istnienia zawsze rozwiązywała się tak: Kocham Ciebie, więc jesteś. Kocham Ojczyznę, więc Ojczyzna istnieje. Tego przekonania nie wyrwie z serca i z myśli żadne przewrotne rozumowanie, żadna przemoc (Ibidem, s. 48).

Naród nie może żyć czem innym, jak ludzkimi czynami, nie może być poza ludźmi, którzy do niego należą. Ale właśnie ofiara z powodzenia, szczęścia osobistego, a nieraz z życia własnego ludzi, rodzi dopiero życie Narodu, i dlatego życie to nabiera własnej istności, jakby niebędącej prostym wynikiem życia jednostek (Ibidem, s. 50).

Związek jaki zachodzi między człowiekiem, a jego ziemią ojczystą jest jednym z najtajemniejszych i najpiękniejszych zjawisk życia. Czy zieleń jej świeższa, czy powietrze jej wonniejsze – nie pojmie pielgrzym na obczyźnie wędrujący, czemu ziemia rodzinna taką głęboką, niczem nie ukojoną budzi tęsknotę (Ibidem, s. 51).

Lecz tylko terytorium stanowi ziemię ojczystą – to ciało Narodu. Kto z tej strasznej tułaczki rosyjskiej wracać będzie do Polski [...] ten pewnego dnia znajdzie się nad szeroką kotliną Narwi i oczom jego przedstawi się ten upragniony widok, o którym lata w nieutulonym żalu śnił. Ujrzy tam, za pasami łąk i pól to, co jego serce najżywiej poruszy – smutną i szarą, ale swojską wieś polską. Chaty słomą kryte, w sadach tonące, olszynkę nad strumykiem i z dala nad widnokregiem dwie strzeliste wieże kościoła. I pojmie to, że z ziemią polską nieodłącznie związane są te wsie, co jakby z niej wyrosły (Ibidem, s. 52).

[...] pytanie czem jest szczęście Ojczyzny, i w czem ono w życiu naszym ma się wyrazić. Wiemy, jak jałowym jest dążenie do własnego szczęścia, które osiągają zwykle ci, co do niego nie dążą. Ale nie jest jałowym dążenie do szczęścia innych. Dlatego też nie jest jałowym dążenie do szczęścia Ojczyzny. Określić tego szczęścia słowami nie można, tak samo jak nie można przeniknąć tajemnicy życia. Wszelako są dwa zasadnicze pragnienia, w które ująć można dążenie do szczęścia Ojczyzny: to zachowanie i podniesienie *godności i rozkwit* (Ibidem, s. 53).

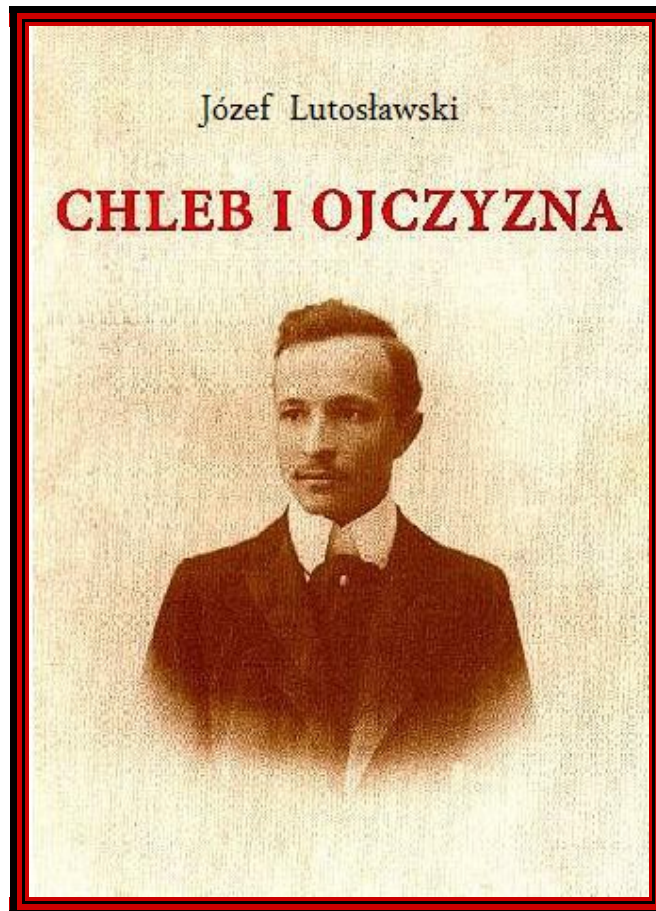
Jest to prawda stara jak świat, że tylko z ofiary szczerzej i gorącej rodzi się szczęście. Inaczej człowiek łatwo popada w ten błąd, że tylko własnego szczęścia szukając, o szczęściu ojczyzny zapomina. I musi go wcześniej czy później spotkać zawód. „Szczęścia w domu nie zaznał, bo go nie było w ojczyźnie” – te proste słowa Mickiewicza powinny być ewangelią wyryte w każdym sumieniu (Ibidem, s. 54).

[...] nie ma szczęścia równie pełnego, równie bujnego w osobistym życiu, jak wielki tryumf w życiu narodowym. [...] Nam, cośmy przez tyle lat radości naszego życia osobistego przeżywali na tle nieszczęścia narodu, lepiej jak innym wiadomo, co warte te radości bez tego niezgłębionego podkładu, jaki im dopiero daje Szczęście Ojczyzny. Dlatego wiemy dowodnie, że zawiodą się ci,

którzy będą szukali szczęścia własnego. A ci, co szukać będą szczęścia Ojczyzny, znajdą w niem i własne (Ibidem, s. 57).

OJCZYZNA I LUD

Prawdziwa miłość Ojczyzny jest w dziedzinie instynktów. Ale żeby ją uświadomić i zamienić w żywą siłę, trzeba ją oświecić poznaniem rzeczy Ojczystych, ziemi, dziejów, liczb i stosunków (Ibidem, s. 63).

Konkurs na krótkometrażowy film komórkowy pod hasłem „Chleb i Ojczyzna”

KARTA ZGŁOSZENIA UCZESTNICTWA w KONKURSIE FILMOWYM

Imię i nazwisko.....

Adres.....

.....

Nr telefonu..... E-mail.....

Data urodzenia

Szkoła.....

Lp.	Tytuł filmu	Czas projekcji	Rok produkcji

Oświadczenia:

1* - Oświadczam, że zapoznałam/em się z regulaminem Konkursu Filmowego i akceptuję jego treść. Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych w celach wynikających z regulaminu Konkursu, zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002, Nr 101, poz. 926 z późn. zm.).

.....

(data i odręczny podpis)

2* - Wyrażam zgodę na udział mojego dziecka
(Imię i nazwisko) w Konkursie Filmowym, z którego regulaminem zapoznałam/em się i akceptuję jego treść. Wyrażam zgodę na przetwarzanie danych osobowych mojego dziecka w celach wynikających z regulaminu Konkursu, zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych (Dz. U z 2002, Nr 101, poz. 926 z późn. zm.).

.....

(data i odręczny podpis)

* oświadczenie nr 1 wypełniają osoby pełnoletnie biorące udział w konkursie

** oświadczenie nr 2 wypełniają rodzice lub opiekunowie osób niepełnoletnich biorących udział w konkursie.

KARTE ZGŁOSZENIOWĄ PROSIMY WYPEŁNIĆ CZYTELNIE, DRUKOWANYMI LITERAMI I ODRĘCZNIE PODPISAĆ.